

Bilag til beretning vedr. tillidsskabende foranstaltninger

Mellem 1980 og 1985 voksede flådens budget med 63 procent i faktiske dollars. Det var mere end hele Pentagons budgetstigning, der i samme periode »kun« voksede med 53,6 procent.⁵⁾ I perioden 1978-83 var det samlede budget for nye skibe, nye fly og nye våben til flåden på 121 mia. dollars.⁶⁾ Resultatet blev, at flåden i 1989 havde 573 fartøjer, svarende til en forøgelse på over 40 procent i forhold til 1978.

I forbindelse med de stigende budgetter kom nye ideer for anvendelsen af flåden. Edward Jayne fra det amerikanske Office of Management and Budget havde allerede i 1978 advaret den amerikanske flåde om, at den havde brug for en bedre begrundelse for forøgede budgetter i en tid, hvor finansiering af landforsvaret af Europa var en prioritet.⁷⁾

Flåden svarede igen med at tildele sig selv en mere prominent og offensiv rolle i en fremtidig konflikt med Sovjetunionen. Den populære udgave er blevet kaldt »Den Maritime Strategi« og blev publiceret i 1986, omend den i en mere konkret form menes at have været under udvikling allerede fra slutningen af 1970'erne.

Det grundlæggende nye i denne strategi var, at USAs flåde ikke længere blot skulle bruges til at beskytte forsyningslinier til havs og forstærke udsatte områder, men direkte spille en aktiv rolle i et forsøg på at påvirke en krig på land – selv i en konventionel fase. Ydermere var en sådan påvirkning ikke tænkt begrænset til et specifikt konfliktområde, men var tænkt at finde sted globalt.

Den Maritime Strategi opstillede tre hovedopgaver: For det første, et angreb på sovjetiske skibe i åbningsfasen af en krig, helt ind i nationale farvande, før de kan slippe ud og true vestens forsyningslinier til søs; For det andet, et angreb mod faciliteter på land i områder borte fra krigsskuepladsen i et forsøg på at fratage Sovjet muligheden for at koncentrere sine styrker, der hvor krigen er, samt; For det tredje, en aggressiv jagt på sovjetiske strategiske missilubåde for at forringe Sovjets mulighed for at slå igen i en strategisk krigsfase, og for at fastlåse sovjetiske flådestyrker i forsvaret af disse ubåde.

Resultatet af dette program i en koldkrigssituation blev et stærkt forøget offensivt operationelt mønster støttet af en meget aggressiv retorik.

Den Maritime Strategi blev ledsaget af et nyt koncept, kaldet FLEXOPS, som ifølge den amerikanske flåde førte til multihangarskibsøvelser i bl.a. Norskehavet, og til amfibieoperationer nord for Polarcirklen, der var blandt de største siden den 2. verdenskrig. I midten af 80'erne synes det gennemgående træk for flådeoperationerne at være operationer højt mod nord stadig tættere på sovjetisk landområde.⁸⁾

Den Maritime Strategi omfavnede også allierede flåder og betød for eksempel at britiske angrebsubåde opererede i fremskudte operationer helt op i Barentshavet. NATOs samlede flådestyrker spiller en overraskende central rolle i den nationale amerikanske flådestrategis mulighed for at kunne fungere. Ifølge den amerikanske flåde selv, kan Den Maritime Strategi slet ikke fungere uden NATO-flåderne.

Nedskæringer

USA nåede imidlertid aldrig det mål, man havde sat sig for flåden, og med udgangen af 1980'erne er Reagans 600-skibs flåde død. Festen toppede i 1986, hvilket allerede har krævet begrænsninger.

Budgettet for 1990-91 reducerede antallet af hangarskibe fra 15 til 14, flådens flyregimenter fra 14 til 13, aflyste den sidste Los Angeles angrebsubåd, fremskyndede udfasningen af Charles F. Adams og Farragut destroyerne, og overflyttede 24 Knox fregatter til reserven. Budgettet beskar også indkøb af nye flådefly og aflyste en række fly-moderniseringsprogrammer.⁹⁾

I budgettet for 1991-92 har Bush Administrationen godt nok godkendt alle flådens nybygningsprogrammer, men prisen bliver reduktioner andre steder: Flåden reduceres med 6.000 mand; To af fire slagskibe lægges i mølposen; udfasning af otte ældre atomubåde af Permit og Sturgeon klassen; 11 destroyere af Charles F. Adams og Farragut klassen; to atomdrevne krydsere samt 54 andre skibe.¹⁰⁾